

Je červencový podvečer.
Kdo nezíral by na oblaka,
jež připlouvají z jiných sfér?
Do země myší z kraje draka...
Jak mocně šedé myši láká
ten vzduch, v němž slábnou kolena.
Jsou různá afrodisiaka...
Ach Bože, já jsem červená.

Tak červený byl bikavér.
A my ho pili na stojáka
a říkali si o malér.
A byla místa... všelijaká.
Tam nevadilo, že se smráká,
vždyť svítila má ramena
a pak i moje... Co to krákám?
Ach Bože, já jsem červená.

Čas, lstivější než Lucifer
a nenechavý jako straka,
mou postel, plnou prasklých per,
skryl... do jezera Titicaca.
Co bylo, bylo. Jasná páka.
Už nevzpomínám na jména.
Jen na žár ptáka Ohniváka.
Ach Bože, já jsem červená.

Když karmín z mraků na zem cáká
a vlhká země zasténá,
jdu z práce rovnou na panáka.
Ach Bože, já jsem červená.